

Motion till riksdagen 2009/10:U240

av **Jan Lindholm (mp)**

Sidas hbt-arbete

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att i biståndsarbetet lyfta fram hbt-frågorna.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om nedskärningen av antalet mottagarländer för svenskt bistånd.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en årlig redovisning för riksdagen av hur hbt-insatser inom biståndsverksamheten utvecklas.

Bakgrund

Det svenska biståndets starkaste sida internationellt sett är folkbildning och demokratistöd, vilket Sverige självklart bör fortsätta att arbeta med. Få länder har kompetens och trovärdighet att arbeta med värderingsfrågor. En av de svårare av våra mänskliga rättigheter att arbeta med är den som avser sexuella minoriteter. Vissa delar av världen är även svårare än andra när det gäller hbt-frågor.

Tyvärr går endast en bråkdel av Sidas budget i dag till hbt-arbete. Lika beklagligt är att den neddragning av antalet mottagarländer för svenskt bistånd som har skett troligen inte har beaktat arbetet med hbt-frågan.

Önskvärd inriktning

Biståndsarbetet kan inte enbart fokusera på de värsta katastroferna i världen. Arbetet måste gå vidare med långa processer som demokratiarbete och folkbildning. För många folk är biståndsarbete med inriktning på demokratistöd

Fel! Okänt namn på

avgörande för om dessa länder skall klara av att ta sig vidare i utvecklingen mot frihet och välfärd.

Neddragningen av ambitionerna i Latinamerika är ur det perspektivet mycket beklagligt. Om vi inte är uthålliga i vårt stöd tar flera länder kanske inte steget över till att bli ett land som i stället för att vara biståndsmottagare kan börja bidra till det stora behovet av bistånd i världen.

Ett flertal länder i Latinamerika, exempelvis Venezuela, Bolivia, Colombia och Ecuador, är länder som står på tröskeln till eller inte så långt ifrån att kunna utvecklas till inte bara demokratier i vår mening utan även länder med välfärd och förmåga att stödja andra. När Sverige nu valt att avveckla bistånd och program i dessa länder riskerar vi att dessa steg inte tas. Risken finns att länderna stannar i någon form av utvecklade odemokratiska länder med stora interna problem mellan extremt besuttna och extremt fattiga grupper.

I dessa länder är även situationen för sexuella minoriteter mycket svår. Att arbeta med den frågan kräver mycket stor trovärdighet och lång uthållighet. Det är beklagligt att Sverige inte värderar arbetet med dessa frågor högre.

Förslag till åtgärder

Sverige bör göra en omprövning av grunderna för sitt biståndsarbete och då lyfta fram frågan om sexuella minoriteters situation. Även demokrati och mänskliga rättigheter bör i ökad utsträckning avgöra vilka länder Sverige bör arbeta med. Ett flertal länder som nu ställts utanför prioriteringen bör mot den bakgrunden komma i fråga som mottagarländer för bistånd.

Riksdagen bör ge regeringen till känna att behovet av att lyfta fram hbt-frågor, demokrati och mänskliga rättigheter i större utsträckning än nu bör avgöra hur och var svenskt bistånd sätts in.

Riksdagen bör även ge regeringen till känna att hbt-arbete måste få en större andel i den totala fördelningen av resurser inom Sidas verksamhet. Att lyfta fram hbt-grupper i utvecklingsländer är ett effektivt sätt att bygga utvecklingskraft i landet. Att bryta förtryck och skapa legitimitet frigör nya resurser och bidrar till ett meningsfullare fokus både för de förtryckta och för dem som ägnar kraft åt förföljelse och förtryck.

Slutligen bör det vara rimligt att regeringen årligen redovisar för riksdagen på lämpligt sätt hur hbt-insatser inom biståndsverksamheten utvecklas som en del i det totala arbetet men även landsvis med beskrivning av problem, samverkansparter och insatta åtgärder.

Stockholm den 1 oktober 2009

Jan Lindholm (mp)